

Księga Joela i Laodycejski Kościół Adwentystów Dnia Siódmego - Numer czterdzieści pięć

Jeff Pippenger

2026-02-12

Numer czterdzieści pięć

Przegląd

Księga Kapłańska 23 wskazuje na trzy próby w okresie Pięćdziesiątnicy stu czterdziestu czterech tysięcy. Jeśli zestawi się pierwszy dzień Święta Namiotów z dniem Pięćdziesiątnicy, a następnie czterdzieści dni, podczas których Chrystus nauczał uczniów twarzą w twarz przed Jego wniebowstąpieniem, z dniem pierwocin, powstaje ogólna struktura, która przedstawia poselstwa trzech aniołów.

Kiedy „śmierć, pogrzeb i zmartwychwstanie” traktuje się jako jeden proroczy punkt orientacyjny składający się z trzech etapów, jak jest to przedstawione w chrzcie Chrystusa, stwierdzamy, że pięć dni po zmartwychwstaniu, które miało miejsce w Dniu Pierwocin, nastaje jako święte zgromadzenie zakończenie siedmiodniowego Święta Przaśników. Tak więc po zmartwychwstaniu Chrystusa, które odpowiada Ofierze Pierwocin, następuje pięciodniowy okres.

Na końcu struktury, utworzonej przez zestawienie pierwszego dnia Święta Namiotów z dniem Pięćdziesiątnicy, znajduje się kolejny znak na drodze, składający się z trzech etapów, po którym również następuje pięć dni prowadzących do Pięćdziesiątnicy.

Pomiędzy tymi dwoma „trzystopniowymi kamieniami milowymi, po których następuje pięć dni” upływa okres trzydziestu dni. Gdy zestawimy pierwszy dzień Święta Namiotów z dniem Pięćdziesiątnicy, rozumiemy, że pięć dni przed Świętem Namiotów przypadał Dzień Pojednania. Dziesięć dni przed Dniem Pojednania przypadało Święto Trąb. Czterdzieści dni nauczania Chrystusa twarzą w twarz po Jego zmartwychwstaniu w Dniu Pierwocin sytuuje się pięć dni po Święcie Trąb i pięć dni przed Dniem Pojednania.

Trzystopniowy punkt orientacyjny Jego „śmierci, pogrzebu i zmartwychwstania”, po którym następuje pięć dni aż do zakończenia Święta Przaśników, zostaje następnie powtórzony trzydzieści dni później, gdy pojawia się trzystopniowy punkt orientacyjny „trąby, wniebowstąpienie i sąd”, po których następuje pięć dni aż do Pięćdziesiątnicy. Początkowy trzystopniowy punkt orientacyjny można łatwo określić jako jeden punkt orientacyjny złożony z trzech kroków, gdyż wprost jest on tak określony przez chrzest Chrystusa, który symbolizuje Jego „śmierć, pogrzeb i zmartwychwstanie”. Chrzest był alfą świętego okresu 1 260 dni, który kulminował w Jego „śmierci, pogrzebie i zmartwychwstaniu”, które były omegą owych 1 260 dni.

Trójstopniowy punkt orientacyjny na końcu okresu Pięćdziesiątnicy musi zostać rozpoznany poprzez zastosowanie prorocze. W pięćdziesięciu dniach okresu Pięćdziesiątnicy ta sama struktura jest obecna na początku i na zakończeniu. Na podstawie zasady, że Chrystus zawsze ilustruje koniec początkiem, możemy zidentyfikować Święto Trąb, po którym następuje Wniebowstąpienie, po którym następuje Dzień Pojednania, a następnie pięć dni, jako jeden „trójstopniowy punkt orientacyjny, po którym następuje pięć dni”.

Sprawdzamy również proponowane trzy etapy w świetle biblijnych wytycznych dotyczących charakterystyki każdego z nich. Te trzy etapy są wielokrotnie ukazane w Słowie Bożym. Przejawiają się jako trzej aniołowie; jako Dziedzinec, Miejsce Święte i Miejsce Najświętsze; jako dzieło Ducha Świętego polegające na przekonywaniu o grzechu, o sprawiedliwości i o sądzie. Utożsamienie Święta Trąb, Wniebowstąpienia i Dnia Pojednania z owymi trzema etapami wymaga, aby każdy z tych etapów był zgodny z utrwalonym świadectwem biblijnym.

Trąby są poselstwem ostrzegawczym i łączą się z pierwszym aniołem, który woła: «Bójcie się Boga». Wniebowstąpienie Chrystusa jest symbolem chwały Jego Powtórnego Przyjścia, gdyż drugim wezwaniem pierwszego anioła jest: «oddajcie Mu chwałę». Dzień Pojednania jest symbolem sądu, a trzecie wezwanie pierwszego anioła brzmi: «nadeszła godzina Jego sądu». Istnieje kilka sposobów, aby wykazać, iż prorocze cechy trzech etapów stanowiących znak milowy na końcu okresu Pięćdziesiątnicy reprezentują trzy etapy wiecznej Ewangelii, w których wielu jest «oczyszczonych, wybielonych i doświadczonych».

Skoro tak jest, możesz dostrzec, że w pierwszym kamieniu milowym w ramach trzech kroków składana jest ofiara pierwocin jęczmienia, a w ostatnim kamieniu milowym tych trzech kroków składana jest ofiara pierwocin pszenicy. Możesz też zauważyć, że alfa trzech kroków okresu Pięćdziesiątnicy wskazuje na chleb prażony, natomiast kamień milowy omega w ramach trzech kroków wskazuje na chleb kwaszony. Możesz nawet dostrzec, że w początkowym, trzystopniowym kamieniu milowym Chrystus został wywyższony, aby pociągnąć wszystkich ludzi, a w końcowym, trzystopniowym kamieniu milowym zostaje wzniesiona chorągiew stu czterdziestu czterech tysięcy, aby pociągnąć pogan.

Pierwszy i trzeci anioł są na poziomie proroczym tym samym aniołem, gdyż pierwszy jest początkiem, a trzeci zakończeniem. Pierwszy anioł jako alfa zwiastuje otwarcie sądu, a ostatni anioł jako omega zwiastuje zamknięcie sądu. Poselstwo pierwszego anioła otrzymało moc dzięki wypełnieniu islamu 11 sierpnia 1840 roku, a trzeci anioł otrzymał moc dzięki wypełnieniu islamu 11 września. Siostra White informuje nas, że misją zarówno pierwszego, jak i trzeciego anioła było oświecić ziemię swoją chwałą. Innych świadectw jest wiele i dostarczają one obfitego wsparcia dla identyfikacji struktury okresu pięćdziesiątniczego, jak została przedstawiona w pięćdziesięciu dniach od zmartwychwstania Chrystusa aż do Pięćdziesiątnicy, wraz z pierwszymi dwudziestoma dwoma wersetami rozdziału dwudziestego trzeciego Księgi Kapłańskiej oraz ostatnimi dwudziestoma dwoma wersetami rozdziału dwudziestego trzeciego Księgi Kapłańskiej. Pomiędzy dwoma znakami milowymi, które stanowią znak milowy trzech kroków, po których następuje pięć dni, znajduje się trzydziestodniowy okres, który reprezentuje drugiego anioła.

Pierwszym kamieniem milowym «trzech kroków, po których następuje pięć» dni jest pierwszy anioł, owe trzydzieści dni to drugi anioł, a drugim kamieniem milowym «trzech kroków, po których następuje pięć» dni jest trzeci anioł. Te trzy kroki obejmują cały okres Pięćdziesiąticy aż do Pięćdziesiąticy, która następnie wyznacza początek siedmiu dni Święta Namiotów, reprezentujących wylanie późnego deszczu podczas kryzysu ustawy niedzielnej, rozpoczynającego się wraz z ustawą niedzielną w Stanach Zjednoczonych i trwającego aż do chwili, gdy Michał powstanie i zamknie się czas łaski dla ludzkości. Struktura ta jest boska, ale rodzi kilka poważnych kwestii do rozważenia.

Poważne rozważania

Jest oczywiste, że drogowskaz wyznaczony przez „trąby, wniebowstąpienie i sąd” jest próbą lakmusową, a zarazem trzecim testem. Trzeci test jest zawsze próbą lakmusową, w której charakter się objawia, lecz nigdy nie jest rozwijany.

Charakter ujawnia się w kryzysie. Gdy o północy rozległ się doniosły głos: «Oto oblubieniec nadchodzi; wyjdźcie mu na spotkanie», śpiące panny przebudziły się ze snu i okazało się, kto poczynił przygotowania na to wydarzenie. Obie strony zostały zaskoczone, lecz jedni byli przygotowani na tę nagłą sytuację, a drudzy zastani bez przygotowania. Charakter ujawnia się w okolicznościach. Sytuacje nadzwyczajne wydobywają prawdziwy hart ducha. Jakaś nagła i niespodziewana klęska, żaloba lub kryzys, nieoczekiwana choroba czy udręka, coś, co stawia duszę twarzą w twarz ze śmiercią, ujawni prawdziwą istotę charakteru. Okaze się, czy istnieje prawdziwa wiara w obietnice Słowa Bożego. Okaze się, czy dusza jest podtrzymywana przez łaskę, czy jest oliwa w naczyniu do lampy.

Na wszystkich przychodzą czasy prób. Jak się zachowujemy, gdy Bóg nas bada i doświadcza? Czy nasze lampy gasną, czy też wciąż podtrzymujemy ich płomień? Czy jesteśmy przygotowani na każdą ewentualność dzięki naszej więzi z Tym, który jest pełen łaski i prawdy? Pięć mądrych panien nie mogło przekazać swego charakteru pięciu nieroztropnym pannom. Charakter musimy kształtować jako jednostki. Review and Herald, 17 października 1895 r.

Gdy nadchodzi kamień milowy Święta Trąb, twój charakter zostaje na wieki zapieczętowany, zostajesz wywyższony jako sztandar i twoje grzechy zostają na zawsze wymazane. Trzy kroki reprezentują trzy aspekty zapieczętowania. Przyjście poselstwa Wołania o Północy ujawnia tych, którzy mają oliwę, i którzy zostają wywyższeni jako sztandar, w miarę jak ich grzechy są usuwane. Poselstwo, dzieło i pieczęć są jednym kamieniem milowym. Jest to kamień milowy, „który stawia duszę twarzą w twarz ze śmiercią”, z powodu „nieoczekiwanego nieszczęścia”. Trąba islamu przedstawia to „nieoczekiwane nieszczęście”. Na tym etapie poselstwo: „Oto Oblubieniec idzie”, jest ogłaszane pięć dni przed ustawą niedzielną, po czym poselstwo zmienia się w głośne wołanie trzeciego anioła.

Trzy kroki tego znaku na drodze stanowią elementy identyfikujące pieczętowanie i wywyższenie stu czterdziestu czterech tysięcy, tuż przed ustawą niedzielną. Jest jasne, że papierak lakmusowy, jakim są „trąby, wniebowstąpienie i sąd”, został przedstawiony przez zjazd namiotowy w Exeter.

Pięć dni między Dniem Pojednania a Pięćdziesiątnicą reprezentuje sześćdziesiąt sześć dni między zakończeniem zjazdu namiotowego w Exeter 17 sierpnia a 22 października 1844 roku, kiedy drzwi się zamknęły. Owe sześćdziesiąt sześć dni historii millerowskiej ilustruje dni ostateczne i w tym względzie ilustruje proklamowanie poselstwa Wołania o Północy przez sto czterdzieści cztery tysiące.

Pięć dni poprzedzających Pięćdziesiątnicę odpowiada sześćdziesięciu sześciu dniom, w których milleryci ogłaszali poselstwo Wołania o Północy, co zostało także typologicznie ukazane w tryumfalnym wjeździe Chrystusa do Jerozolimy. Pierwszym z trzech etapów jest Święto Trąb, które jest siódmą trąbą, czyli trzecim biada, czyli islamem w czasach ostatecznych, a tryumfalny wjazd Chrystusa został poprzedzony odwiązaniem osła.

W sensie proroczym wskazuje to, że odwiązanie osły wyznacza początek wjazdu tryumfalnego, którym jest Wołanie o Północy. Proroctwo biblijne ma być w dniach ostatecznych odniesione do szóstego królestwa proroctwa biblijnego — Bestii z ziemi, to jest Stanów Zjednoczonych. Islam uderzy w Stany Zjednoczone, jak uczynił to 11 września, i w ten sposób naznaczy początek głoszenia Wołania o Północy znaczącym uderzeniem islamu w Stany Zjednoczone, a zakończenie głoszenia Wołania o Północy — kolejnym znaczącym uderzeniem islamu w Stany Zjednoczone, gdyż Jezus zawsze ilustruje koniec czegoś początkiem czegoś.

Poselstwo Pięćdziesiątnicy jest poselstwem głośnego wołania, a głośne wołanie jest po prostu zintensyfikowaniem poselstwa wołania o północy. W historii ruchu millerowskiego wołanie o północy zakończyło się, gdy 22 października 1844 r. drzwi zostały zamknięte, i zakończy się, gdy w dniach ostatecznych przy wprowadzeniu ustawy niedzielnej drzwi zostaną zamknięte. W dniu Pięćdziesiątnicy Piotr ogłosił poselstwo proroka Joela, a ponieważ Pięćdziesiątnica stanowi zakończenie wołania o północy w wymiarze omega, przeto na początku tego wołania w wymiarze alfa Piotr — z proroczej konieczności — również przedstawia poselstwo Joela. W czasie wołania o północy Piotr jest przedstawiony w drugim rozdziale Dziejów Apostolskich: w górnej izbie o godzinie trzeciej, a następnie tego samego dnia o godzinie dziewiątej znajduje się w świątyni, gdzie głosi poselstwo Joela.

Piotr jest symbolem stu czterdziestu czterech tysięcy w czasie Pięćdziesiątnicy, stanowiącej koniec wołania o północy, i jest symbolem stu czterdziestu czterech tysięcy na początku wołania o północy. Pieczętowanie i wzbudzenie stu czterdziestu czterech tysięcy rozpoczyna się wraz z rozwiązaniem osłęcia, gdy islam uderza. Gdy milleriści opuścili zjazd namiotowy w Exeter, nieśli poselstwo niczym fala pływowa i w sposób symboliczny stanowili typ stu czterdziestu czterech tysięcy, którzy powtórzą to doświadczenie.

To zastosowanie nabiera większej wagi, gdy rozpoznaje się, że Piotr reprezentuje tych, którzy w okresie Pięćdziesiątnicy, podczas próby lakmusowej i trzeciej próby, głoszą poselstwo Wołania o północy. Trzecia godzina dla Piotra w dniu Pięćdziesiątnicy sytuuje go w wieczerniku, a wieczernik to zarazem dziesięć dni przed Pięćdziesiątnicą. Druga próba okresu Pięćdziesiątnicy to trzydziestodniowa próba świątynna, która następuje po próbie fundamentu. Druga próba świątyni wymaga, aby wierni przez wiarę weszli do Miejsca Najświętszego, gdzie ich grzechy są zmazane i

gdzie przez wiarę zasiadają wraz z Chrystusem w miejscach niebiańskich. Księga Dziejów Apostolskich informuje nas, że Piotr rozpoczął swoje kazanie na podstawie Księgi Joela o trzeciej godzinie w wieczerniku, a następnie o dziewiątej godzinie był w świątyni.

Ale Piotr, stanąwszy wraz z jedenastoma, podniósł swój głos i rzekł do nich: Mężowie Judejczycy i wszyscy, którzy mieszkacie w Jerozolimie, niech to będzie wam wiadome i posłuchajcie moich słów: Albowiem ci nie są pijani, jak mniemacie, jest bowiem dopiero trzecia godzina dnia. Lecz to jest to, co zostało powiedziane przez proroka Joela. ... A Piotr i Jan wstępowali razem do świątyni o godzinie modlitwy; była to godzina dziewiąta. Dzieje Apostolskie 2,14–16; 3,1.

Chrystus został przybity do krzyża o trzeciej godzinie, a umarł o dziewiątej godzinie. Jego śmierć, złożenie do grobu i zmartwychwstanie stanowią jeden kamień milowy składający się z trzech etapów. Trzeci etap, dzień pierwocin, rozpoczyna pięćdziesiąt dni, które kończą się Pięćdziesiątnicą. W alfie okresu Pięćdziesiątnicy trzecia i dziewiąta godzina stanowią wyraźny kontrast, gdyż Chrystus żył o trzeciej godzinie, a o dziewiątej godzinie był martwy. Piotr był w górnej sali o trzeciej godzinie, a o dziewiątej godzinie w świątyni.

Okres Pięćdziesiątnicy, obejmujący w czasach Chrystusa pięćdziesiąt świętych dni, był świętym, proroczym okresem bezpośrednio związanym z prorocstwem o dwóch tysiącach trzystu lat. Był on w szczególny sposób powiązany z ostatnim tygodniem w ramach czterystu dziewięćdziesięciu lat przeznaczonych narodowi żydowskiemu w Dziewiątym rozdziale Księgi Daniela. Ten święty tydzień, w którym Chrystus potwierdził przymierze, został podzielony na dwa równe okresy po 1260 proroczych dni. Sercem tego tygodnia był krzyż. Krzyż wyznacza trzecią i dziewiątą godzinę, a Piotr w dniu Pięćdziesiątnicy czyni to samo. W roku 34, u kresu tego samego świętego tygodnia, gdy Korneliusz posłał po Piotra z Cezarei Nadmorskiej, była dziewiąta godzina.

Był w Cezarei pewien mąż, imieniem Korneliusz, setnik kohorty zwanej Italską; człowiek pobożny i bogobożny wraz z całym swoim domem, który hojnie udzielał jałmużny ludowi i nieustannie modlił się do Boga. Około dziewiątej godziny dnia wyraźnie ujrzał w widzeniu anioła Bożego, wchodzącego do niego i mówiącego do niego: Korneliuszu. On zaś, spojrzawszy na niego, zląkł się i rzekł: Co jest, Panie? A on rzekł do niego: Twoje modlitwy i twoje jałmużny wstąpiły jako pamiątka przed obliczem Boga. Teraz więc pošlij mężów do Jafy i wezwij Szymona, zwanego Piotrem. Dzieje Apostolskie 10:1-5.

Nazajutrz Piotr wszedł na dach, aby się modlić około szóstej godziny.

Nazajutrz, gdy byli w drodze i zbliżali się do miasta, Piotr wszedł na dach, aby się modlić, około szóstej godziny. Ogarnął go wielki głód i chciał coś zjeść; lecz gdy przygotowywano posiłek, popadł w zachwycenie i ujrzał otwarte niebo oraz zstępujące ku niemu pewne naczynie, jakby wielka płachta związana za cztery rogi i opuszczana na ziemię. W nim były wszelkiego rodzaju czworonożne zwierzęta ziemi, dzikie zwierzęta, istoty pełzające i ptactwo niebieskie. I odezwał się do niego głos: Wstań, Piotrze, zabij i jedz. Lecz Piotr rzekł: Bynajmniej, Panie, bo nigdy nie jadłem niczego pospolitego ani nieczystego. A głos przemówił do niego ponownie, po raz drugi: Co Bóg oczyścił, tego ty nie miej za pospolite. Stało się to trzykrotnie; i naczynie zostało z powrotem wzięte do nieba. Dzieje Apostolskie

10,9–16.

Wezwanie, aby Piotr udał się do Cezarei, ma miejsce o godzinie dziewiątej, gdy przybywa anioł, by przemówić do Korneliusza. Korneliusz reprezentuje inne Boże dzieci, które przy prawie niedzielnym zostają wezwane do wyjścia z Babilonu. Anioł, który pojawia się przy prawie niedzielnym, to drugi głos z osiemnastego rozdziału Objawienia, wzywający tych, którzy wciąż są w Babilonie, do ucieczki. Piotr reprezentuje sto czterdzieści cztery tysiące, a Korneliusz — robotników jedenastej godziny, którzy zostają Piotrowi ukazani jako nieczyste zwierzęta. Relacja między Piotrem a Korneliuszem odpowiada relacji z siódmego rozdziału Objawienia, gdzie sto czterdzieści cztery tysiące są zidentyfikowani w powiązaniu z wielkim tłumem. Piotrowi trzykrotnie nakazano: Wstań, zabij i jedz. W ujęciu stu czterdziestu czterech tysięcy wezwanie od Korneliusza jest punktem, w którym sztandar otrzymuje rozkaz, by zostać wzniesionym.

Korneliusz przebywa w Cezarei Maritima, zwanej niekiedy Cezareą nad morzem. Siedemnasty rozdział Apokalipsy poucza nas, że "wody" "to ludy i tłumy, i narody, i języki". Wody oznaczają tych, którzy są poza Kościołem Bożym, a w Apokalipsie, jak również w widzeniu Piotra o nieczystych zwierzętach, liczba cztery symbolizuje cały świat. Cztery rozmaite zwierzęta pojawiają się w widzeniu Piotra i zstępują w płótnie trzymanym za jego cztery rogi. Relacja Piotra do Korneliusza jest również zobrazowana przez Noego i zwierzęta, które weszły do arki.

Piotr przebywał w Joppie, której nazwa oznacza "jasna i piękna", gdyż jako symbol stu czterdziestu czterech tysięcy Piotr jest jasnym i pięknym sztandarem dla pogan. O godzinie dziewiątej poganie zostają przebudzeni na widok sztandaru, który Siostra White określa jako Sabat, prawo Boże, poselstwo trzeciego anioła oraz misjonarzy na całym świecie niosących poselstwo dni ostatecznych. Korneliusz został przebudzony na widok tego sztandaru, gdy anioł przybył o godzinie dziewiątej w Cezarei Nadmorskiej. Poselstwo w czasie pięćdziesiątniczego prawa niedzielnego następnie idzie do świata — morza.

Wzniesienie sztandaru ukazane jest także jako wyniesienie domu Pana ponad góry, a Piotr modlił się na dachu domu w pięknym, świetlistym mieście Joppie, o godzinie szóstej, tuż przed ustawą niedzielną godziny dziewiątej. Gdy zapieczętowanych zostanie sto czterdzieści cztery tysiące, okoliczności kryzysu w świecie skłonią inne Boże dzieci, które wciąż są w Babilonie, do poszukiwania światła. Zostaną poprowadzeni, by odnaleźć Piotra na dachu domu w Joppie.

Piotr był także w Cezarei Filipowej w szesnastym rozdziale Ewangelii Mateusza. Cezarea Filipowa u podnóża góry Hermon nosiła tę samą nazwę co Cezarea nad morzem, lecz między nimi zachodził wyraźny kontrast: jedno miasto było na lądzie, drugie zaś nad morzem. Ukrzyżowanie Chrystusa o godzinie trzeciej oraz Jego śmierć o godzinie dziewiątej wskazują na wyraźny kontrast życia i śmierci. Piotr, przy godzinie trzeciej i dziewiątej w dniu Pięćdziesiątnicy, ukazuje wyraźny kontrast między Wieczernikiem a Świątynią. Cezarea na lądzie albo Cezarea nad morzem reprezentuje konieczny proroczy kontrast godziny trzeciej i dziewiątej, lecz nie ma bezpośredniego odniesienia do godziny trzeciej, gdy Piotr był w Cezarei Filipowej. Na świadectwie dwóch lub trzech ustanawia się sprawę i przy godzinie trzeciej i dziewiątej krzyża, a także w dniu Pięćdziesiątnicy, oba obrazy są przedstawione przez jedną osobę: czy to Chrystusa żywego bądź w

grobie, czy Piotra w Wieczerniku lub w Świątyni.

Trzecie świadectwo dotyczące trzeciej i dziewiątej godziny w odniesieniu do dwóch Cezarei wskazuje Piotra jako główną postać w obu przypadkach, tak jak na początku okresu Pięćdziesiątnicy był nią Chrystus, a na końcu tegoż okresu — Piotr. Postać alfa trzeciej godziny jest tą samą, co postać omega dziewiątej godziny, co stanowi jedno świadectwo, że Cezarea Filipowa jest alfą spośród dwóch Cezarei. Drugim świadectwem jest to, że nazwa obu miast jest taka sama, a więc imię głównej postaci i nazwa miasta są tożsame. Trzecim świadectwem jest kontrast ładu i morza. Gdy Piotr był w Cezarei Filipowej, była trzecia godzina. W tym miejscu przesłanie nabiera jeszcze większej powagi.

Zasadne jest zestawienie dwóch miast o tej samej nazwie, co też czynimy, lecz włączamy również do zastosowania trzecią i dziewiątą godzinę na podstawie świadectwa Chrystusa na krzyżu oraz Piotra w dniu Pięćdziesiątnicy. Łącząc te trzy linie—trzecią i dziewiątą godzinę Chrystusa, trzecią i dziewiątą godzinę Piotra w dniu Pięćdziesiątnicy—ustalamy trzecią godzinę w Cezarei Filipowej. Tę samą logikę profetyczną należy zastosować do Korneliusza o dziewiątej godzinie, Piotra o szóstej godzinie, a następnie Piotra w Cezarei Filipowej o trzeciej godzinie.

Piotr jest obecny przy wszystkich trzech znakach milowych, Korneliusz jest przy szóstej i dziewiątej godzinie wraz z Piotrem, lecz nie przy trzeciej godzinie w Cezarei Filipowej. Ta linia jest spięta w całość, gdyż każdy krok odpowiada odpowiednio trzeciej, szóstej i dziewiątej godzinie: od Cezarei Filipowej, przez Joppę, do Cezarei Maritima. Obie Cezaree miały swe korzenie kulturowe związane zarówno z Grecją, jak i z Rzymem, lecz wyróżnikiem Cezarei Filipowej było ucieleśnienie odległego, mistycznego pogaństwa, a Cezarea nad morzem była ośrodkiem handlowym i administracyjnym, łączącym kulturę grecką z rzymskim systemem rządów. Cezarea Filipowa była symbolem sztuki rządzenia Kościołem, a Cezarea Maritima symbolem sztuki rządzenia państwem.

Na linii Cezarea–Cezarea Joppa jest środkowym z trzech stopni. Trzy stopnie są przedstawione przez trzecią, szóstą i dziewiątą godzinę. Cezarea nad morzem o godzinie dziewiątej to prawo niedzielne, kiedy ewangelia zostaje skierowana do pogan. Trzy godziny wcześniej, o godzinie szóstej, Piotr jest w Joppie, jasnym i promiennym mieście. Trzy godziny przedtem, w trzeciej godzinie, Piotr znajduje się na Świątce Trąb. Od Cezarei do Cezarei to okres Wołania o Północy. Piotr reprezentuje tych, którzy od początku aż do końca ogłaszają Wołanie o Północy, ponieważ Jezus zawsze zestawia początek z końcem. Wołanie o Północy rozpoczyna się od odwiązania osła przy kamieniu milowym Świątka Trąb, gdzie Piotr ogłasza poselstwo Joela.

Piotr znajduje się przy trzystopniowym kamieniu milowym: święto trąb, wniebowstąpienie, a następnie sąd. Przy tym kamieniu milowym, w szesnastym rozdziale Ewangelii Mateusza, zostaje podjęta kwestia, kim był Chrystus. Imię Piotra zostaje zmienione i Chrystus oświadcza, że na tej Skale zbuduje swój Kościół. Skala, na której zbudowana jest świątynia, jest fundamentem, a Piotr w Cezarei Filipowej reprezentuje poselstwo pierwszego anioła, które jest poselstwem podstawowym, stanowiącym fundament. Gdy Piotr dochodzi do następnego etapu, w Jafie, wstępuje, jak Chrystus na końcu czterdziestu dni nauczania twarzą w twarz. Wniebowstąpienie jest

także paralełą krzyża, naczelnego sztandaru historii zbawienia; a krzyż jest podzielony na dwie części, z dwoma złoczyńcami, rozdarcie zasłony do Miejsca Najświętszego oraz ciemnością i godzinami.

A od godziny szóstej ciemność ogarnęła całą ziemię aż do godziny dziewiątej. A około godziny dziewiątej Jezus zawołał donośnym głosem: Eli, Eli, lama sabachthani? To znaczy: Boże mój, Boże mój, czemuś mnie opuścił? Mateusz 27:45, 46.

W Joppe, o godzinie szóstej, Piotr znajduje się w proroczym punkcie rozgraniczenia między zgubionymi a zbawionymi, między światłością a ciemnością oraz między początkiem a zakończeniem Okrzyku o Północy. Ten przełom podkreśla przejście laodycejskiego ruchu stu czterdziestu czterech tysięcy ku filadelfijskiemu ruchowi stu czterdziestu czterech tysięcy. Oznacza on pełne odrzucenie laodycejskiego Kościoła Adwentystów Dnia Siódmego. Owe zamknięte drzwi sądu, reprezentowane przez Dzień Pojednania, przypadają pięć dni przed pięćdziesiątniczym prawem niedzielnym. Sąd ten poprzedza wniebowstąpienie, a to z kolei poprzedza poselstwo trąby. Te trzy etapy stanowią kamień milowy, na którym zostaje odcisnięta pieczęć Boża, a poselstwo Okrzyku o Północy jest głoszone przez Kościół triumfujący tym, których reprezentuje Korneliusz.

Piotr głosi poselstwo w dniu Pięćdziesiątnicy, a Pięćdziesiątnica wyznacza zakończenie poselstwa Wołania o północy. Z prorockiej konieczności zatem Piotr głosi to poselstwo również na początku okresu Wołania o północy. Początek zawsze obrazuje koniec. Piotrowe poselstwo Wołania o północy otrzymuje moc, gdy osioł islamu zostaje odwiązany i atakuje Stany Zjednoczone, jak czyni to ponownie w czasie ustawy niedzielnej. Głoszenie przez Piotra poselstwa o trzeciej i dziewiątej godzinie Pięćdziesiątnicy wskazuje na początek i zakończenie Wołania o północy.

W rozważanej przez nas linii okres czterdziestu dni, który kończy się wniebowstąpieniem Chrystusa, także rozpoczyna dziesięć dni w Wieczerniku. Po upływie pięciu z owych dziesięciu dni Dzień Pojednania wskazuje, że grzechy Izraela zostały wymazane, a Kościół się przygotował. Była trzecia godzina, gdy Piotr przebywał w Wieczerniku w dniu Pięćdziesiątnicy. W dziewiątej godzinie ustawy niedzielnej poselstwo zmienia się z północy na głośnie wołanie.

Głoszenie przez Piotra poselstwa Wołania o północy ma miejsce, gdy znajduje się on w trzeciej godzinie. To poselstwo jest naznaczone przez Święto Trąb, kiedy osioł zostaje odwiązany, oraz przez Cezareę Filipową, a Cezarea Filipowa to również Panium. Panium jest przedstawione w wersetach 13–15 jedenastego rozdziału Księgi Daniela. Piotr identyfikuje nie tylko islamskie uderzenie na Stany Zjednoczone, gdy na początku ogłoszenia Wołania o północy osioł zostaje odwiązany, lecz równocześnie znajduje się na etapie bitwy pod Panium, która prowadzi do ustawy niedzielnej. Bitwa pod Panium jest wydarzeniem równoległym do islamskiego uderzenia na Stany Zjednoczone.

Do tych kwestii wrócimy w następnym artykule.